

мираха на лице: Поручикъ Поповъ — ковчежникъ — квартирмейсторъ. Поручикъ Филовъ — командующий 4-а рота, Шт Капитанъ Стеселъ — командующий 5-а рота, Пряпорщикъ Людницки — командующий 1-а рота, и дружиненъ врачъ — Вязанковъ.

Съ окончателното организиране Българското Опълчение, енергията и ентузиазма на офицеритѣ се удвоиха, тъй като сега всѣки знаеше своята частъ, и всѣки началникъ отъ най горния — до отдѣления полагаше голѣмъ трудъ, за да подготви своята частъ за — вѣроятно — прѣдстоящия смотъръ, — нѣщо повече, да я подготви до такава степенъ, щото въ рѣшителната минута да има пълна вѣра въ своитѣ юнаци. Тѣзи же послѣднитѣ съ всичката си сила се стараеха да оправдаятъ надѣждата на своето началство. Едно обстоятелство смущаваше учителитѣ и ученицитѣ, то бѣ, че частитѣ отъ Кишиневския гарнизонъ, — изобщо Русската армия — отдавна бѣше вече минала Румѣнската граница; бѣше даже извѣстно, че на рѣката Прутъ — близо до Галацъ — е имало артиллерийски бой, между прѣднитѣ Русски войски и Турскитѣ на Дунава броненосци, а Българското опълчение стоеше още въ Кишиневъ.

— До кога ли ще ни държатъ тукъ? се питаха опълченцитѣ — офицери и долни чинове.

Най послѣ, отговоръ на това питаніе послѣдва на 25 Априлъ. Още на 24 сутринята въ дружинитѣ се получи заповѣдъ да се испратятъ на желѣзнопътната станция отъ всѣка дружина по 30 человекъ опълченци — работници, които да товарятъ на вагонитѣ колята, обмундирванието, въоръжението, изобщо, всичкото имущество. Въ това врѣме въ дружинитѣ, освѣнъ приетитѣ на 21-й Априлъ по 12 коля съ по два коня за всѣка дружина, нѣмаше никакво имущество. Съ приказъ по опълчението се обяви, че на 25-й сжщи Априлъ, опълчението трѣгва въ походъ по желѣзницата за въ Плоешъ (Румѣния), гдѣто ще се прѣкара съкратения курсъ на обучението. За туй се прѣдписваше, дружинитѣ да се приготвятъ за походъ, който щѣше да се извърши по слѣдующия начинъ: